

דף ז.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ח"ב

כָּל כְּלֵי הַשָּׁרֵת אֵין מְקֻדָּשִׁין אֶלָּא בַּמְקֻדָּשׁ ל וְאֵין מְקֻדָּשִׁין
 אֶלָּא מִדַּעַת וְאֵין מְקֻדָּשִׁין אֶלָּא מִתּוֹכָן וְאֵין מְקֻדָּשִׁין אֶלָּא
 שְׁלֵמִים. נִקְבּוּ אִם עוֹשִׂין מַעֲיִן מִלֹּאכְתָּן שֶׁהֵיוּ עוֹשִׂין וְהֵם
 שְׁלֵמִים מְקֻדָּשִׁין וְאִם לֹא אֵין מְקֻדָּשִׁין. וְאֵין מְקֻדָּשִׁין
 אֶלָּא מִלֵּאֵין. אֲבָל הַמְדוֹת אֵין מְקֻדָּשׁוֹת חֲסֵרוֹת אֶלָּא אִם
 דַּעַתּוֹ לְמִלְאוֹתָן. וְאִם אֵין דַּעַתּוֹ לְמִלְאוֹתָן מְקֻדָּשׁוֹת
 לְהַפְסֵל אֲבָל לֹא לְקָרֵב:

ל. כסף משנה: כל כלי השרת אין מקדשין אלא במקדש. מימרא דשמואל ב' המזבח
 מקדש. ומ"ש אלא מדעת. מימרא דר"י פ"ק דמנחות (דף ז'). ומ"ש ואין מקדשין אלא
 מתוכן. מימרא דשמואל ב' המזבח מקדש (דף פ"ח). ומ"ש ואין מקדשין אלא שלימים ניקבו
 אם עושים מעין מלאכתן שהיו עושים והם שלימים מקדשין ואם לאו אין מקדשין. משנה שם.
 ומ"ש ואין מקדשין אלא מליאים. מימרא דשמואל שם. ומ"ש אבל המדות אין מקדשות חסרות
 אלא אם דעתו למלאותם וכו'. שם ופ"ק דמנחות (דף ח') מימרא דר"י וברייטא שניהם
 מליאים אין מליאים אלא שלימים וכו' א"ר יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו
 להוסיף ראשון ראשון קידש ופירוש מלאים פירש"י שיש בהם שיעור הצריך לאותו דבר
 ואין דעתו להוסיף פירש שאין דעתו להשלים השיעור. ומדברי רש"י נראה שיש בנוסחא
 דידן בגמרא חסרון לשון המדבר בענין המדות. ומה שכתב ואם אין [דעתו] למלאותן מקדשות
 להפסל אבל לא ליקרב. נראה שלמד כן מדאמרין בפ"ק דמנחות (דף ז') בעא מיניה מר"י
 כלי שרת מהו שיקדשו פסולים (ופירש"י) כגון אם קמץ זר ונתן בכלי ויש לדקדק שדין
 זה סותר מ"ש לעיל בפ' זה כלי שרת מקדשים דם הפסול ליקרב. ושם י"ל דשאני בין
 דם לשאר דברים ועי"ל שלמד כן מדאמרין בס"פ המזבח (דף פ"ח) אין כלי הלח מקדשים
 את היבש אמר רב אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג חי"ח

מזבח הפנימי מקדש פסולים מ בין ראויין לו בין שאינן
ראויין לו. אבל מזבח החיצון אינו מקדש אלא פסולין
הראויין לו כמו שבארנו. כיצד. מזבח החיצון שעלו לו
זבחים שנפסלו לא ירדו. עלתה לו קטרת זרה תרד שאין
הקטרת זרה ראוייה למזבח החיצון. אבל מזבח הפנימי
שעלה לו קמץ מנחה בין פשר בין פסול לא ירד. וכן
כל כיוצא בזה. פשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כן
הפך ושאר כלי השרת מקדשין את הראוי להם שהרי
נאמר בכלים כל הנגע בהם יקדש'. משיגיע לפךש דבר
הראוי לו לא ירד ואף על פי שנפסל. וכן כשיגיע לכלי
שרת כל דבר הראוי לו מתקדש ולא יפדה לעולם ואף
על פי שנפסל כמו שבארנו באסורי המזבח:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב חי"ג

ומקדשין מנחה בכלי שעל גבי קרקע וקומצין מכלי
שעל גבי קרקע. ואין מקדשין הקמץ בכלי שעל גבי

מ. כסף משנה: מזבח הפנימי מקדש פסולים וכו' עד וכן כל כיוצא בזה. בפרק שני דזבחים
(דף כ"ז:) ויהיבו טעמא בגמרא משום דמזבח הפנימי כלי שרת ופירש"י שהוא כלי
שרת ונמשח עם המשכן: כשם שהמזבח מקדש את הראוי לו וכו'. משנה פרק המזבח מקדש
(דף פ"ו). ומ"ש וכן כשיגיע לכלי שרת כל דבר הראוי לו מתקדש. שם. ומ"ש ולא יפדה לעולם.
משנה בריש פרק המנחות (דף ק'):

נ. כסף משנה: מקדשין מנחה וכו'. מימרא בפ"ק דמנחות (דף ז'). ומ"ש ואין מקדשין
הקומץ בכלי שעל גבי קרקע. שם בעיא דאיפשיטא: ומאימתי יותרו השירים באכילה וכו'.
בפרק הקומץ רבה (דף כ"ו:) פלוגתא דאמוראי ופסק כר' יוחנן משום דמשמע התם
דאמוראי סברי כוותיה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

קִרְקַע. וּמַאימְתִּי יִתְּרוֹ הַשִּׁירִים בְּאֲכִילָהּ מְשִׁיצִית הָאוֹר
בְּרַב הַקֶּמֶץ:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה ה"ד

וְכִיצַד מְסַדְרִין אֶת הַלֶּחֶם * . אֲרַבְּעָה כֹּהֲנִים נִכְנָסִים.
שְׁנַיִם בְּיָדָן שְׁנֵי סְדָרִין. וְשְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִיכִין. וְאֲרַבְּעָה
מְקַדִּימִין לַפְּנִיָּהֶם שְׁנַיִם לְטַל שְׁנֵי סְדָרִים וְשְׁנַיִם לְטַל שְׁנֵי
בְּזִיכִין שֶׁהָיוּ שָׁם עַל הַשְּׁלֶחָן. הַנִּכְנָסִין עֹמְדִין בְּצִפּוֹן
וּפְנִיָּהֶם לְדָרוֹם. וְהַיּוֹצְאִין עֹמְדִים בְּדָרוֹם וּפְנִיָּהֶם לְצִפּוֹן.
אֵלּוּ מוֹשְׁכִין וְאֵלּוּ מְנִיחִין וְטַפְּחוֹ שֶׁל זֶה בְּתוֹךְ טַפְּחוֹ שֶׁל
זֶה שֶׁנֶּאֱמַר 'לִפְנֵי תָמִיד':

דף ז:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב הי"ג

וּמְקַדְּשִׁין מִנְחָה * בְּכָלִי שֶׁעַל גְּבִי קִרְקַע וְקוֹמָצִין מְכָלִי
שֶׁעַל גְּבִי קִרְקַע. וְאֵין מְקַדְּשִׁין הַקֶּמֶץ בְּכָלִי שֶׁעַל גְּבִי
קִרְקַע. וּמַאימְתִּי יִתְּרוֹ הַשִּׁירִים בְּאֲכִילָהּ מְשִׁיצִית הָאוֹר
בְּרַב הַקֶּמֶץ:

ס. כסף משנה: ומ"ש וכיצד מסדרים את הלחם וכו' עד החלות מתחלקות לערב. משנה שם
(דף צ"ט:):

ע. כסף משנה: מקדשין מנחה וכו'. מימרא בפ"ק דמנחות (דף ז'). ומ"ש ואין מקדשין
הקומץ בכלי שעל גבי קרקע. שם בעיא דאיפשיטא: ומאימתי יתרו השירים באכילה וכו'.
בפרק הקומץ רבה (דף כ"ו:): פלוגתא דאמוראי ופסק כר' יוחנן משום דמשמע התם
דאמוראי סברי כוותיה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג הי"ב

סֵדֶר הַבָּאָת הַמִּנְחָה כִּיצַד * . מֵבִיא אָדָם סֵלֶת מִתּוֹךְ בֵּיתוֹ
 בְּקִלְתוֹת שֶׁל כֶּסֶף אוֹ שֶׁל זָהָב אוֹ שֶׁל שָׁאֵר מִיְּנֵי מִתְּכוֹת
 כָּלִי שֶׁהוּא רָאוּי לְכָלִי שָׂרָת. וְאִם הִיְתָה מִנְחַת הַסֵּלֶת
 נֹתְנָה לְכָלִי שָׂרָת וּמִקְדָּשָׁה בְּכָלִי שָׂרָת. וְאִם הִיְתָה מִן
 הַמִּנְחוֹת הַנֶּאֱפֹת אוֹפָה אוֹתָהּ שֵׁם בַּמִּקְדָּשׁ וּפּוֹתֶת כָּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוֹ וְנוֹתֵן הַפְּתִיתִין לְכָלִי שָׂרָת וְנוֹתֵן עָלֶיהָ שְׁמָנָה
 וּלְבוֹנְתָהּ וּמוֹלִיכָהּ אֶצֶל כֹּהֵן. וְהַכֹּהֵן מוֹלִיכָהּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ
 וּמַגִּישָׁהּ בְּקֶרֶן דְּרוֹמִית מֵעֶרְבִית כְּנֶגֶד חֻדָּה שֶׁל קֶרֶן וְדִיּוֹ.
 וּמִסְלֵק אֶת כָּל לְבוֹנְתָהּ לְצַד אֶחָד וְקוֹמֵץ מִמָּקוֹם
 שֶׁנִּתְרַבָּה שְׁמָנָה שֶׁנֶּאֱמַר 'מִסֵּלְתָהּ וּמִשְׁמָנָה'. וְנוֹתֵן הַקֹּמֵץ
 לְכָלִי שָׂרָת וּמִקְדָּשׁוֹ בְּכָלִי שָׂרָת. וְקוֹמֵץ שֶׁחֲלָקוֹ בְּשָׁנִי
 כְּלִים אֵינּוּ קָדוֹשׁ. וְחוּזָר וּמִקְדָּשׁ וּמִלְקָט אֶת כָּל לְבוֹנְתָהּ
 וְנוֹתְנָה עַל הַקֹּמֵץ שֶׁבְּכָלִי וּמַעֲלָהּ עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמוֹלֶחַהּ.
 וְנוֹתְנָה עַל גִּבֵּי הָאֲשִׁים מִכָּלִי שָׂרָת. וְאִם מִנְחַת כֹּהֲנִים
 הִיא אֵינּוּ קוֹמֵץ אֶלָּא נֹתֵן מֶלֶח עַל כָּלָהּ וּמַשְׁלִיךְ הַכֹּל
 עַל גִּבֵּי הָאֲשִׁים:

פ. כסף משנה: סדר הבאת המנחה כיצד וכו' עד נותנו ע"ג האשים מכלי שרת. הכל בפ"ב
 דסוטה (דף י"ד:) ובתוספתא פ"ק דמנחות. ומ"ש כלי שהוא ראוי לכלי שרת אמרינן שם
 בגמרא דהיינו לאפוקי של עץ דלא חזי לכלי שרת. ומה שכתב ודיו אמרינן בגמ' אלא תימא
 שהמנחה עצמה צריך שתגע במזבח. ומ"ש וקומץ שחלקו בשני כלים אינו קדוש. פ"ק דמנחות
 (דף ז'). ומ"ש ואם מנחת כהנים היא אינו קומץ. פלוגתא דתנאי בר"פ אלו מנחות (דף ע"ב:)
 ופסק כת"ק:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' פרה אדומה פ"ט ה"ג

קִדֵּשׁ פָּחוֹת מִכִּדֵּי הַזָּאָה ז' בְּכָלִי זֶה וּפָחוֹת מִכִּדֵּי הַזָּאָה
בְּכָלִי אַחֵר לֹא נִתְקַדְּשׁוּ. הִזָּה הָאֵפֶר צָף עַל פְּנֵי הַמִּים
וְכִנֹּס מִמֶּנּוּ מִלְמַעְלָה וְקִדֵּשׁ בּוֹ מִים אַחֲרִים הָרִי אֵלּוֹ
מִקְדָּשֵׁין. וְכָל שֶׁנִּגַּע בַּמִּים אֵין מִקְדָּשֵׁין בּוֹ פַּעַם שְ�נִיָּה
וְאַף עַל פִּי שֶׁנִּגְבּוּ. וְאֶפְלוּ נִשְׁכָּה הָרוּחַ וְנִתְּנָה אֶת הָאֵפֶר
עַל גְּבֵי הַמִּים אֵינוֹ מִנִּגְבוּ וּמִקְדָּשׁ בּוֹ:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ט

אֵין בְּכָל הַקְּרִבָּנוֹת קֶרֶבֶן ק' שֶׁטָּעוֹן הַזֵּית דָּם בְּאַצְבָּעוֹ אֶלֶּא
חֲטָאת בְּלֶבֶד שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ 'וְטָבַל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם'. וְצָרִיךְ
שִׁיְהִיָּה שֶׁם דָּם כִּדֵּי טְבִילָה לֹא שִׁסְפֵּג אֶצְבָּעוֹ מִדָּם:

ז. כסף משנה: קידש פחות מכדי הזאה וכו'. בפרק דם חטאת עלה נ"ג ופ"ק דמנחות
(דף י'): היה האפר צף על פני המים וכו'. משנה פ"ו דפרה וכחכמים. ומ"ש ואפי' נשבה
הרוח וכו'. תוספתא פ"ה וכחכמים:

ק. כסף משנה: אין בכל הקרבנות קרבן וכו'. איני יודע מה מלמדנו. ומ"ש וצריך שיהא
שם דם כדי טבילה לא שישפג אצבעו מדם. ברייתא בפרק ב"ש (דף מ'): ובפרק דם חטאת
וטבל ולא מספג דם עד שיהא בדם שיעור טבילה מעיקרו ופירש"י מספג מקנח בשולי
הכלי או בדפנותיו וכו'. שיעור טבילה מעיקרא וכו' משעת קבלה ראשונה למעוטי קבל
פחות מכדי טבילה בכלי זה ופחות מכדי טבילה בכלי זה ועירבן והכי מפרש לה במנחות
ובפרק דם חטאת ויליף לה מדקרינן וטבל בדם ולא קרינן בדם משמע בדם שהיה כבר
משעה ראשונה עכ"ל. ומפשט דברי רבינו לא משמע הכי אלא כולה חדא מילתא היא וה"ק
צריך שיהא שם כדי טבילה כדי שלא יהא מספג שאם לא יהא שם דם כדי טבילה נמצא
שהוא מספג ואנן בעינן וטבל. ויש לתמוה דאי חדא מילתא היכי דריש ולא מספג מוטבל
ושיהא בדם שיעור טבילה מבים ועוד דבגמרא מצריך להו דאי כתב רחמנא וטבל ה"א
אע"ג דליכא שיעור טבילה מעיקרו ואי כתב רחמנא בדם הו"א אפילו מספג אלמא תרי
מילי נינהו לפיכך צריך לפרש דברי רבינו דתיבת וצריך מושך עצמו ואחר עמו וה"ק וצריך
שיהא שם דם כדי טבילה וכן צריך עוד שלא יספג:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ח

וְצָרִיךְ לְטָבֵל אֶצְבָּעוֹ עַל כָּל קֶרֶן וְקֶרֶן י. וְכִשְׁגֹּמֵר הִנְתִּינָה עַל הַקֶּרֶן מִקְנַח אֶצְבָּעוֹ בְּשֵׁפֶת הַמִּזְרֵק. וְאַחֵר כֶּף טוֹבֵל פַּעַם שְ�נִיָּה. שְׁשִׁירֵי הַדָּם שְׂבָאֶצְבָּעוֹ פְּסוּלִין לִתֵּן מִהֵן עַל קֶרֶן אַחֶרֶת:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ח

נִתְּזוּ מֵאֶצְבָּעוֹ ש. אַחֵר שִׁיִּצָּאת הַזֵּיהַ מִידּוֹ אֵינוֹ טָעוֹן כְּבוֹס שְׁשִׁירֵי הַדָּם שְׂבָאֶצְבָּע פְּסוּלִין לְהַזִּיָּה:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פרה אדומה פ"ג ה"ב

כִּיצַד שׁוֹרְפִין אוֹתָהּ ת. זָקְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מִקְדִּימִין בְּרִגְלֵיהֶן לְהַר הַמִּשְׁחָה וּבֵית טְבִילָה הָיָה שָׁם. וְכֵהֵן

ר. כסף משנה: ומ"ש וצריך לטבול אצבעו על כל קרן וקרן וכשגומר הנתונה על הקרן מקנח אצבעו בשפת המזרק וכו'. בפרק דם חטאת (דף צ"ג:) תניא וטבל [ולא מספג וכו'] (והזה מן הדם) מן הדם שבענין למעוטי מאי למעוטי שירים שבאצבע. ופירש"י והזה מן הדם שבענין מדם האמור בענין טבילה שהזה ממנו ראשונה יזה את כולן שצריך לחזור לטבול בו אצבעו על כל הזיה טבילה. ומ"ש מקנח אצבעו בשפת המזרק. שם:

ש. כסף משנה: ניתז מאצבעו וכו'. בר"פ דם חטאת (דף צ"ג:). ויש בקצת ספרי רבינו שכתוב שבאמצע במקום שבאצבע וט"ס הוא:

ת. כסף משנה: (א-ב) אין שורפין את הפרה אלא חוץ להר הבית וכו'. בספרי אל מחוץ למחנה להר המשחה וכך מפורש בפרק ג' דפריה ובפרק ג' דמדות ובפרק טבול יום תניא דחוץ למחנה דכתיב בפרה אדומה היינו חוץ לשלשה מחנות דומיא דשריפת פרים. ואיתא נמי בפרק שני שעירי (יומא דף ס"ח) ואם כן צריך לומר דחוץ להר הבית שכתב רבינו לאו דוקא: ובהר המשחה היו שורפין אותה וכו' עד שלש פעמים כל אחד ואחד וא'. פ' ג' דפריה. ומה שכתב אף מקום שריפתה וכו' תחתיהם חלון וכו'. בתוספתא דפריה פרק ב': ומ"ש כמין מגדל היינו לומר שהיתה תחתיו רחב וכל מה שיעלה הוא מיצר. ומה שכתב ומראה המערכה היה במערב. ל' המשנה וחזיתה מערבה כי פ' חזיתה מראה וטעמו המקום שמאחזים שם האש לצד המקדש כי המקדש היה במערב הר המשחה. ופי' מגג מין גמי

וְהַמְסַעֲדִין בְּשִׁרְפָתָהּ וְהַפָּרָה יוֹצֵאִין עַל הַכֶּבֶשׂ וּבָאִין לְהַר
הַמִּשְׁחָה. וּמִטְמְאִין אֶת הַכֹּהֵן וְסוֹמְכִין הַזִּקְנִים אֶת יְדֵיהֶם
עַל הַכֹּהֵן וְאוֹמְרִים לוֹ טָבֵל אַחַת. וְאִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל
אוֹמְרִים לוֹ אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל טָבֵל אַחַת. יָרַד וְטָבֵל וְעָלָה
וְנִסְתַּפְּג. וְעֵצִים מְסֻדָּרִים הָיוּ שָׁם אֲרָזִים אֱלוֹנִים וּכְרוֹשִׁים
וְעֵצִי תֵאֵנָה חֲלָקָה. וְעוֹשִׁין מַעֲרָכָה כְּמִין מַגְדָּל וּמִפְתָּחִין
בָּהּ חֲלוֹנוֹת כְּדִי שִׁתְהִיָּה הָאוֹר מְלַבֶּכֶת בָּהֶן. וּמֵרָאָה
הַמַּעֲרָכָה בְּמַעֲרָב. וְכוֹפְתִין אֶת הַפָּרָה בְּחֶבֶל שֶׁל מָגֵג
וְנוֹתְנִין אוֹתָהּ עַל גְּבִי הַמַּעֲרָכָה רֹאשָׁה לְדָרוֹם וּפְנִיָּה

וכתב רבינו שמשון שהטעם מפני שהוא מין שאינו מקבל טומאה שיהא כל מעשה פרה
בטהרה. ומ"ש ומקבל בשמאלו. שם כת"ק ודעת רבינו שהיה מקבל הדם ביד ולא בכלי
ממה שאמרו בספרי מצותה מצות יד לא מצות כלי ובפ"ד כתב בפירוש שאם קיבל דמה
בכלי פסולה ומשמעות לשון זה דסיפרי שהוא לעכב ועוד דכתיב בה חוקה. ומה שכתב
שמזה באצבעו הימנית. בספרי. ומ"ש לפיכך על כל הזאה מקנח אצבעו בגופה של פרה. יש
לתמוה שהרי פ' דם חטאת (דף צ"ג ע"ב) ופ"ק דמנחות (דף ז' ע"ב) מסיק דאצבעו מקנח
בשפת המזרק ולא בגופה של פרה וצ"ל שסובר רבינו דההוא שקלא וטריא למאי דס"ד
דקבלת דמה היה במזרק אבל לדין שלא היה קבלת דמה אלא ביד ע"כ לומר דמקנח
אצבעו בגופה של פרה שהרי לא היה שם מזרק. ומה שכתב ושירי הדם שבאצבעו פסולים
להזייה. בפרקים הנזכרים: כתב הראב"ד ומקבל הדם בשמאלו וכו'. א"א אמת הוא זה שהיה
מקבל ביד וכו' שהרי אמרו גמר מלהזות וכו' בשפת המזרק. בפרק דם חטאת. ומ"ש ואני
תמה על המדרש וכו' אבל מצותה מצות יד אמרו ולא עכוב כלומר. ומ"ש ולא מצות כלי
כלומר אין מצותה מן המובחר בכלי דיקא נמי דלא קתני ולא בכלי אלא ולא מצות כלי.
ולדעת רבינו י"ל שבספרי אמרו דיליף מלוג שמן שאין כשר אלא ביד. ומה שכתב ומשמר
לה עד שיצת האור ברובה. בספרי ובתוספתא. ומה שכתב ותקרע בטנה. במשנה פ"ג: ומה
שכתב אין פחות מטפח. בפ' המפלת (דף כ"ו ע"א): ומ"ש משקל ה' סלעים. בפ' טרף בקלפי
(דף מ"א). ומה שכתב והאזוב האמור בתורה וכו'. בספרי לא אזוב יון ולא אזוב רומי ולא
אזוב מדברי ולא כל אזוב שיש לו שם לווי: ומה שכתב האזוב והארז וכו'. משנה פרק הקומץ
רבה (דף כ"ז): וכורך האזוב עם הארז בלשון של שני. פ"ג דפרה. ומ"ש ומשליך אל תוך בטנה
וכו'. הכי משמע שם. ומ"ש ואינו משליך קודם שיצת ברובה ולא אחר שתעשה אפר וכו'. בספרי
ובתוספתא. ומ"ש בין שהשליך שלשתן כאחד וכו'. שם בתוספתא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לַמַּעֲרָב. הַכֹּהֵן עוֹמֵד בַּמִּזְרֵחַ וּפָנָיו לַמַּעֲרָב. שׁוֹחֵט בַּיָּמִינוֹ
וּמִקְבֵּל הַדָּם בְּשִׂמְאָלוֹ. וּמִזָּה בֹאֲצָבָעוֹ הַיְּמָנִית מִן הַדָּם
שֶׁבִּכְפוֹ הַשְּׂמָאלִית שָׁבַע פְּעָמִים כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ
הַקֹּדֶשִׁים. עַל כָּל הַזָּאָה טְבִילַת אֶצְבַּע בָּדָם. וּשְׂיָרֵי הַדָּם
שֶׁבֹאֲצָבַע פְּסוּלִים לְהִזְיָה לְפִיכָךְ עַל כָּל הַזָּאָה מְקַנָּח
אֶצְבָּעוֹ בְּגוֹפָה שֶׁל פָּרָה. גָּמַר מְלַהֲזוֹת מְקַנָּח אֶת יָדָיו
בְּגוֹפָה שֶׁל פָּרָה וַיּוֹרֵד מִן הַמַּעֲרָכָה וְהִצִּית אֶת הָאֵשׁ
בְּעֵצִים קְטָנִים וְהִכְנִיסָן תַּחַת עֵצֵי הַמַּעֲרָכָה וְהִתְחִיל הָאִישׁ
בָּהּ וְהַכֹּהֵן עוֹמֵד בְּרָחוֹק וּמִשְׁמֵר לָהּ עַד שִׁיָּצֵת אֶת הָאוֹר
בְּרַבָּה וְתִקְרַע בְּטָנָהּ. וְאַחֵר כֶּךָּ נוֹטֵל עֵץ אֶרֶז וְאֶזוֹב אֵין
פָּחוֹת מִטַּפַּח וְצֹמֵר צְבוּעַ בְּתוֹלַעַת מִשְׁקַל חֲמִשָּׁה סָלְעִים
וְאוֹמֵר לְעוֹמְדִים שָׁם. עֵץ אֶרֶז זֶה עֵץ אֶרֶז זֶה עֵץ אֶרֶז זֶה.
אֶזוֹב זֶה אֶזוֹב זֶה אֶזוֹב זֶה. שְׁנֵי תוֹלַעַת זֶה שְׁנֵי תוֹלַעַת
זֶה שְׁנֵי תוֹלַעַת זֶה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וְהֵן
אוֹמְרִין לוֹ הֵין הֵין הֵין שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.
וְכָל כֶּךָּ לָמָּה לְפִי שְׂמִינִי אֶרְזִים שְׁבָעָה הֵן וּמִינֵי אֶזוֹב
אַרְבָּעָה וְהַצְבוּעַ אָדָם יֵשׁ שְׁצוֹבְעִין אוֹתוֹ בְּפוֹאָה וַיֵּשׁ
שְׁצוֹבְעִין אוֹתוֹ בְּלֶכָּא וַיֵּשׁ שְׁצוֹבְעִין אוֹתוֹ בְּתוֹלַעַת
וְהַתּוֹלַעַת הִיא הַגְּרָגְרִים הָאֲדָמִים בְּיוֹתֵר הַדּוֹמִים לַגְּרָעִינִי
הַחֲרוֹבִים וְהֵן כָּמוֹ הָאוֹג וְתוֹלַעַת כָּמוֹ יִתּוּשׁ יֵשׁ בְּכָל
גְּרָגִיר מִהֵן וּלְפִיכָךְ מוֹדִיעַ לְכָל וּמְגַלָּה לָהֵן שְׁאֵלוֹ הֵן
הַמִּינִים הָאֲמוּרִים בַּתּוֹרָה. וְהָאֶזוֹב הָאֲמוּר בַּתּוֹרָה הוּא

הָאֵזוֹב שְׂאוֹכְלִין אוֹתוֹ בְּעָלֵי בָתִּים וּמִתְבָּלִין בּוֹ הַקְּדוֹת.
הָאֵזוֹב וְהָאֶרֶז וְהַתּוֹלַעַת שֶׁלִּשְׁתֵּן מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.
וְכוֹרֶךְ הָאֵזוֹב עִם הָאֶרֶז בְּלִשׁוֹן שֶׁל שְׁנֵי וּמִשְׁלִיךְ אֶל תּוֹךְ
בְּטָנָה שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהִשְׁלִיךְ אֶל תּוֹךְ שְׂרֹפַת הַפָּרָה'. וְאִינוּ
מִשְׁלִיךְ קֹדֶם שִׁי־צִית הָאוֹר בְּרֶבֶה וְלֹא אַחֲרֵי שִׁתְעָשָׂה אֶפֶר
וְאִם הִשְׁלִיךְ פְּסוּלָה שֶׁנֶּאֱמַר אֶל תּוֹךְ שְׂרֹפַת לֹא קֹדֶם
שִׁי־צִית הָאוֹר בְּרֶבֶה וְלֹא אַחֲרֵי שִׁתְעָשָׂה אֶפֶר. בֵּין שֶׁהִשְׁלִיךְ
שֶׁלִּשְׁתֵּן כְּאַחַת בֵּין שֶׁהִשְׁלִיךְ זֶה אַחֲרֵי זֶה בֵּין שֶׁהִשְׁלִיךְ
לְתוֹךְ גּוֹפָה אוֹ לְתוֹךְ שְׂרֹפָתָהּ בֵּין שֶׁנִּקְרָעָה מֵאֲלִיָּהּ וְאַחֲרֵי
כֵּן הִשְׁלִיךְ בֵּין שֶׁנִּקְרָעָה בִּידּוֹ אוֹ בְּכָלִי כְּשֶׁרָה:

עין משפט ט. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ח

וְצָרִיךְ לְטַבֵּל אֶצְבָּעוֹ עַל כָּל קֶרֶן וְקֶרֶן * . וְכִשְׁגּוֹמַר
הַנְּתִינָה עַל הַקֶּרֶן מְקַנֵּחַ אֶצְבָּעוֹ בְּשִׁפְתַּת הַמְזִרְק. וְאַחֲרֵי כֵּן
טוֹבֵל פַּעַם שְׁנִיָּה. שֶׁשִּׁירֵי הַדָּם שֶׁבְּאֶצְבָּעוֹ פְּסוּלִין לִתֵּן
מִהֵן עַל קֶרֶן אַחֲרֵת:

א. כסף משנה: ומ"ש וצריך לטבול אצבעו על כל קרן וקרן וכשגומר הנתינה על הקרן מקנח
אצבעו בשפת המזרק וכו'. בפרק דם חטאת (דף צ"ג:) תניא וטבל [ולא מספג וכו']
(והזה מן הדם) מן הדם שבענין למעוטי מאי למעוטי שירים שבאצבע. ופירש"י והזה מן
הדם שבענין מדם האמור בענין טבילה שהזה ממנו ראשונה יזה את כולן שצריך לחזור
לטבול בו אצבעו על כל הזיה טבילה. ומ"ש מקנח אצבעו בשפת המזרק. שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט י. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ח"ב

וְכִיצַד עֲשִׂית חֲבִיתִי כִּהֵן גָּדוֹל **ב**. מְבִיא עֶשְׂרוֹן שָׁלֹם
וּמִקְדִּישׁוֹ וְחוֹצֶהוּ בַּחֲצִי עֶשְׂרוֹן שְׁבַמְקֶדֶשׁ שְׁאֵף עַל פִּי
שֶׁהִיא קֶרֶבֶה חֲצִין אֵינָה מִתְקַדֶּשֶׁת לְחֲצִין. וּמְבִיא עֲמָה
שְׁלֹשֶׁת לֹוגִין שֶׁמֶן שֶׁנֶּאֱמַר 'בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה' לְהוֹסִיף לָהּ
שֶׁמֶן כְּנֶסְכִּי הַכֶּכֶשׁ. וּבֹלֵל הַסֶּלֶת בְּשֶׁמֶן וְחוֹלֵטָהּ
בְּרוֹתֶחִין. וְלֹשׁ מִכָּל חֲצִי עֶשְׂרוֹן שֵׁשׁ חֲלוֹת. נִמְצְאוּ שְׁתֵּים
עֲשָׂרָה חֲלוֹת:

ב. כסף משנה: (א-ב) מצות עשה לעשות כל מנחה וכו' וכיצד עשיית חביתי כ"ג וכו'. בפרק
התכלת (דף נ'): תנן חביתי כ"ג לא היו באים חצאים אלא מביא עשרון שלם וחוצהו
ומקריב מחצה בבקר ומחצה בין הערבים. ובפ' שתי מדות (דף פ"ז) תנן חצי עשרון מה
היה משמש שבו היה מודד חביתי כ"ג מחצה בבקר ומחצה בין הערבים ובגמרא ורמינהי
חביתי כ"ג לא היו באים חצאים אלא מביא עשרון שלם וחוצהו אמר רב ששת מאי מודד
נמי דקתני מחלק ובפ"ק דמנחות (דף ח') גרסינן חביתין של כ"ג ר' יוחנן אמר אינה קדושה
לחצאין ורבי אלעזר אמר מתוך שקריבה לחצאין קדושה לחצאין א"ר אחא מ"ט דר"י אמר
קרא מנחת תמיד מחציתה בבקר הבא מנחה ואח"כ חציה ופסק כר"י. ומ"ש ומביא עמה ג'
לוגין שמן שנאמר בשמן תעשה וכו'. בפ' התכלת (דף נ"א). ומ"ש ובולל הסולת. משנה פרק
אלו מנחות (דף ע"ד): חלות בוללן [דברי רבין] וחכ"א הסולת וידוע דהלכה כחכמים. ומ"ש
וחולטה ברותחין. כך פירשו בת"כ מורבכת: ולש מכל חצי עשרון שש חלות נמצאו י"ב חלות.
בפרק אלו מנחות (דף ע"ו) תנן חביתי כ"ג שהם באות י"ב וקאמר בגמ' דאתיא חוקה
חוקה מלחם הפנים: